

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ИСТОРИИ ОТ АВТОБУСА: МАЙКА

chitanka.info

Тя се качваше всяка сутрин от една и съща спирка във винаги пълния, вмирисан на мръсни тела и старост автобус. Това превозно средство минаваше през целия град. Въртеше по малки улички, пуфтеше по булеварди, но доставяше хиляди хора по маршрута си. Колкото и да беше вехт, мръсен и бавен, винаги бе пълен с желаещи да стигнат до определена точка. В него се срещаха всякакви класи отбрано общество — от цигани, до все още млади бизнесмени, през работещи пенсионери, строители, застаряващи професори, млади майки, ученици, тийнейджъри, просяци. Една мешавица, която обикновено ми късаше нервите с безсмислени разговори, просмукващи се миризми, мляскащи звуци от целуващи се пубертети или просто защото е ранна утрин, жегата напирала, а работата ме чакала.

Истинско чудо беше, че още се движи. А и истинско чудо бе, че тя винаги успяваше да се качи. Качваше се два завоя след спирката, от която се качвах аз. От третата врата, сама вдигаше количката, пренасяше я през трите високи стъпала, оставяше я на земята, помагаше на около единадесетгодишно момиченце да се качи, после нагласяше бебешката количка на „колелото“ на автобуса, вратите със съскане се затваряха и поемахме.

Няколко сутрини пътувах с нея. Беше едричка жена, под трийсетте, с къса чорлава червена коса и тъмни очи. Винаги носеше спортно горнище, къси панталони и чехли. Не може да се каже, че бе хубава жена. Но ако човек се вгледа в нея ще види нещо красиво, нещо светло. Момиченцето, което водеше със себе си й беше дъщеря, винаги сериозно и някак отговорно за възрастта си, то стоеше право до майка си и зад количката. В количката седеше дете. Отново момиченце с широко лице, големи бузки, две опашки от страни на главата. Детето бавно движеше ръце, крака, бавно си обръщаше главата, а погледът му беше някак празен. Хем празен, хем пълен с чистота. И светлина. Светлината на майка му. Имах чувството, че не всичко е наред с него. А и сякаш количката бе вече малка за него...

Майката слизаше всеки път след завоя на бензиностанцията. Намираще се човек на спирката, който да поеме количката и да я свалят заедно. И всяка утрин майката беше усмихната и добра към двете си деца, погалваше ги от време на време, оправяше опашките на по-голямото момиченце, избърсваше проточила се лига от лицето на

по-малкото, галеше бузките му, пипаше ръцете му, наместваше го в количката... И се усмихваше.

Срещу спирката, където слизаше, се намира Центърът за рехабилитация на деца с церебрална парализа. Почти бях сигурен, че отива там всяка сутрин. И ми беше някак тъжно и тягостно да гледам как добрата майка е изтеглила късата клечка от лотарията на вечно заетия и сляп старец горе на небето. Приемаше изпитанията му с усмивка и търпение. Мисля си, че го победи в тази игра. Определено го победи.

Една сутрин реших да сляза на същата спирка и да видя дали подозренията ми са правилни. Помогнах ѝ да свали количката и отидох на трамвайната спирка. Те пресякоха улицата и завиха надясно, подминавайки болницата.

Сякаш канара падна от сърцето ми. Видях, че се наредиха на една баничарница. Усмихнах се, защото денят вече бе прекрасен.

Трамваят дойде. Понечих да се кача, но видях табелата „за депо“. Върнах се отново на тротоара, проклинайки съдбата, че ще закъснея за работа. Тогава ги видях. Майката с двете момиченца си бяха купили закуски. Върнаха се малко назад и влязоха в двора на болницата.

Забравих причината да проклинам съдбата, защото имах нова.

Далеч по-сериозна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.